

имуществата на войниците били дадени и на жителитѣ на много села въ възвишенитѣ долини на Балкана, само и само да не упорствуватъ. По такъвъ начинъ въ планинскитѣ мѣста на старото българско царство се появили редъ села, които били наречени войнишки села. Най-главни войнишки села сж били слѣднитѣ: Копривщица, Панагюрище, Котелъ, Жеравна, Градецъ, Сливенъ, Ямболъ, Бѣлово, Тръвна и чепинскитѣ крѣпости.

Всѣко войнишко село се управлявало отъ единъ избранъ главатаръ, войвода или кнезъ, нареченъ отъ турцитѣ Черибашия. Той сждѣлъ войниците и се издържалъ отъ щрафа, който имъ налагалъ, и отъ данъка на виното. Всѣки войникъ владѣлъ земя, наречена „бащина“, за която не плащалъ нищо и ималъ право да развъжда до 100 овце, за които сжщо не плащалъ нищо. Нъ ако войникътъ обработвалъ по-вече земя отъ своята бащина и ако развъждалъ по-вече отъ 100 овце, то затова плащалъ твърдѣ малко. А братята и роднинитѣ на войника плащали само единъ умѣренъ воененъ данъкъ. Освѣнъ тия права, войниците можали свободно да си изповѣдатъ вѣрата и да носятъ разноцвѣтни дрехи. Нѣщо повече. Споредъ ферманитѣ, дадени на нѣкои отъ войнишкитѣ села, турцитѣ нѣмали право не само да живѣятъ, нъ даже нѣмали право и да прѣнощуватъ въ тия села. Нито пъкъ кадъна можела да роди въ войнишко село. Послѣднѣото право се бѣ запазило въ Панагюрище и въ други нѣкои села чакъ до освобождението.

Въ замѣна на тия голѣми права, които